

Roma stadfester synet – nummer fjorten

Refleksjoner av Kristus og dannelsen av dyrets bilde: En profetisk parallell i de siste dager

Jeff Pippenger

2024-09-02

Den profetiske linjen som angir når De forente stater danner et bilde til og av dyret, inntreer når protestantismens horn er i ferd med å danne Kristi bilde. Denne dannelsen blir særskilt identifisert i Daniel kapittel ti, når Daniel skuer det årsaksvirkende speilet, synet «marah». Daniel representerer dem som skuer Kristus, og ved å gjøre det gjenspeiler de Kristi karakter. De hundre og førtifire tusen, som er representert ved Daniel i kapittel ti, danner Kristi bilde i sitt indre, bare idet de skuer hans karakter. Ved å skue blir de forvandlet.

Dyrets bilde gjenspeiler dyret, og dannelsen av dyrets bilde er den store prøven for Guds folk, hvorved deres evige skjebne skal avgjøres. Når de protestantiske kirkene tar kontroll over regjeringen i Amerikas forente stater, vil de ha dannet et bilde av det kirke- og statssystem som identifiserer den kontrollstruktur den pavelige makt benyttet før den politiske støtten ble fjernet. I den samme tidsperiode vil Kristi bilde bli frembrakt i Hans folk i de siste dager. Likevel var det noen som var sammen med Daniel, som ikke så synet, for de flyktet fra synet. De bestod ikke prøven i dannelsen av dyrets bilde, ved å nekte å la Kristi bilde bli dannet i dem i prøvens tid.

Det åndelige refleksjonsprinsippet fullbyrdes ved å se inn i et speil som representerer Kristus, og fordi «marah»-synet er et kausativt syn, frembringer bildet av Kristus i speilet Kristi bilde i menneskeheten. Et bokstavelig speil gjenspeiler bildet av den mannen som ser i speilet, men den åndelige anvendelsen av prinsippet har variabler knyttet til speilet. De som bare er en «ordets hører og ikke dets gjører», «ser på seg selv og går bort og glemmer straks hvordan han så ut». De ser i speilet og ser bare menneskeligheten.

Den andre klassen, som «ikke er en glemsk hører, men en gjerningens gjører», ser Guds lov; de ser Kristus i speilet. Verket består i å forstå at refleksjonens prinsipp har en «naturlig» virkelighet og en åndelig virkelighet. Daniel illustrerer dem som gjorde «verket», for i kapittel ni og ti fremstiller han det verket som frembringer refleksjonens åndelige prinsipp.

I de dager sørget jeg, Daniel, i tre fulle uker. Jeg spiste ikke noe velsmakende brød, og verken kjøtt eller vin kom i min munn, heller ikke salvet jeg meg i det hele tatt, før tre hele uker var til ende. Daniel 10:1, 2.

Gabriel hadde gitt Daniel en delvis tolkning av synet i kapittel åtte, men Daniel hadde ikke forstått det fullt ut.

Og jeg, Daniel, avmektig og syk lå jeg i noen dager; deretter stod jeg opp igjen og utførte kongens tjeneste. Jeg var forferdet over synet, men ingen forstod det. Daniel 8,27.

Søster White forteller oss at Daniel søkte å forstå tolkningen av budskapet i Daniel kapittel åtte, som Gabriel hadde brakt til Daniel i kapittel ni.

«Med en ny og dypere alvor fortsatte Miller granskningen av profetiene; hele netter så vel som dager ble viet til studiet av det som nå syntes å være av så overveldende betydning og altoppslukende interesse. I det åttende kapittel av Daniel kunne han ikke finne noen nøkkel til utgangspunktet for de 2300 dagene; engelen Gabriel, skjønt befalt å få Daniel til å forstå synet, gav ham bare en delvis forklaring. Da den fryktelige forfølgelsen som skulle komme over menigheten, ble utfoldet for profetens syn, sviktet de fysiske kreftene. Han kunne ikke utholde mer, og engelen forlot ham for en tid. Daniel 'besvimte og var syk i noen dager'. 'Og jeg var forferdet over synet,' sier han, 'men ingen forstod det.'»

«Likevel hadde Gud pålagt sin budbærer: 'La denne mannen forstå synet.' Det oppdraget måtte fullføres. I lydighet mot dette vendte engelen en tid senere tilbake til Daniel og sa: 'Jeg er nå kommet for å gi deg innsikt og forstand;' 'forstå derfor ordet og gi akt på synet.' Daniel 8:27, 16; 9:22, 23, 25–27. Det var ett viktig punkt i synet i kapittel 8 som var blitt stående uten forklaring, nemlig det som gjaldt tiden—perioden på 2300 dager; derfor går engelen, idet han gjenopptar sin forklaring, særlig inn på emnet tid.» The Great Controversy, 325.

I kapittel ti blir vi fortalt at Daniel hadde forståelse av «synet» og «saken», men Daniel ønsket mer lys, så han vendte sitt hjerte mot å finne denne forståelsen og fastet i tjuen dager. Ved å gjøre dette representerer han dem i de siste dager som forstår det åndelige prinsippet om refleksjon, som er forbilledlig framstilt ved det naturlige prinsippet om refleksjon. Denne forståelsen blir illustrert ved deres gjerninger, og deres gjerninger blir representert ved Daniel som å søke en rett forståelse av Guds profetiske Ord. Den åpenbare kontrasten til dem som flyktet fra synet, er at de ikke søkte en rett forståelse av Guds profetiske Ord.

Sannheten i Guds profetiske Ord, som Daniel fremstilles som hungrende etter å forstå, er de siste dagers lys, for Daniel er et forbilde på de hundre og førtifire tusen. Daniel representerer derfor en klasse som søker å forstå lyset i Guds profetiske Ord, hvilket fremstilles som den endelige prøven før nådetiden lukkes. I denne forbindelse er det Jesu Kristi åpenbaring som blir avseglet rett før nådetiden lukkes, men det er også prøven som fremstilles som dyrets bildes dannelse.

Dannelsen av dyrets bilde identifiserer direkte prosessen for hvordan dyrets bilde utvikles. Denne virkeligheten kan ikke fastslås korrekt uten først å identifisere prøvens primære gjenstand, dyret. Det er dyret som fastsetter og identifiserer hvordan bildet dannes.

«Men hva er 'dyrets bilde'? og hvordan skal det dannes? Bildet lages av dyret med de to horn, og er et bilde til dyret. Det kalles også et bilde av dyret. For å lære hvordan bildet er, og hvordan det skal dannes, må vi da studere selve dyrets kjennetegn — pavedømmet. »

«Da den tidlige kirke ble fordervet ved å vende seg bort fra evangeliets enkelhet og ta imot hedenske skikker og sedvaner, mistet den Guds Ånd og kraft; og for å kontrollere folkets samvittighet søkte den støtte hos den verdslige makt. Resultatet ble pavedømmet, en kirke som behersket statens makt og benyttet den til å fremme sine egne mål, særlig til straff av 'kjetteri'. For at De forente stater skal kunne danne et bilde av dyret, må den religiøse makt i en slik grad

kontrollere den sivile regjering at statens myndighet også blir tatt i bruk av kirken for å virkeliggjøre dens egne mål.» The Great Controversy, 443.

For å lære hva bildet er likt, og hvordan det skal dannes, må vi studere kjennetegnene ved selve dyret – pavedømmet. Det er dyret som etablerer synet som er de siste dagers prøve, og som blir tilveiebrakt like før nådetiden avsluttes. Daniel forstod synet og saken.

I Kyros', Persias konges, tredje regjeringsår ble et ord åpenbart for Daniel, han som fikk navnet Beltsasar; og ordet var sant, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og fikk innsikt i synet. Daniel 10:1.

Synet er «mareh»-synet om de to tusen tre hundre årene. «Tingen» er det hebraiske ordet «dabar», som betyr «ord». Det samme ordet («dabar») som i vers én er oversatt med «ting», er i kapittel ni, vers tjuetre, oversatt med «sak».

Ja, mens jeg ennå talte i bønn, kom mannen Gabriel, som jeg hadde sett i synet ved begynnelsen, flygende med stor hastighet, og rørte ved meg ved tiden for aftenofferet. Og han underviste meg og talte med meg og sa: Daniel, nå er jeg kommet ut for å gi deg innsikt og forstand. Da du begynte dine bønner, gikk ordet ut, og jeg er kommet for å kunngjøre deg det; for du er høyt elsket. Så gi akt på ordet og akt på synet. Daniel 9:21–23.

Gabriel kommer til Daniel som svar på Daniels bønn, som er forbundet med den opplysningen Daniel hadde fått da han forsto at han befant seg i et fangenskap representert ved spredningen i Tredje Mosebok tjueseks.

I hans regjerings første år forstod jeg, Daniel, ved bøkene tallet på de år som Herrens ord var kommet om til profeten Jeremia, at han ville fullføre sytti år over Jerusalems ødeleggelser. Daniel 9,2.

Fangenskapet som Jeremia identifiserte, førte Daniel til fangenskapet på de «sju tider» som Moses nedtegnet, og som både var en «ed» og en «forbannelse».

Ja, hele Israel har overtrådt din lov og veket av, så de ikke ville lyde din røst; derfor er forbannelsen blitt utøst over oss, og eden som er skrevet i loven til Moses, Guds tjener, fordi vi har syndet mot ham. Og han har stadfestet sine ord, som han talte mot oss og mot våre dommere som dømte oss, ved å føre over oss en stor ulykke; for under hele himmelen er det ikke blitt gjort noe slikt som det som er blitt gjort mot Jerusalem. Slik det er skrevet i Mose lov, er all denne ulykken kommet over oss; likevel bad vi ikke for Herrens, vår Guds, åsyn, så vi kunne vende om fra våre misgjerninger og forstå din sannhet. Daniel 9:11–13.

Ved de to vitnene Jeremia og Moses forstod Daniel at den ødeleggelse som var blitt ført over Jerusalem, var «forbannelsen», «Moses'», som var blitt «utøst over» det gamle Israel. Søster White omtaler Jeremias vitnesbyrd som «vitnesbyrd til menigheten», og i denne forbindelse identifiserer dette Jeremia som de siste dagers profetiånd, for «vitnesbyrd til menigheten» i de siste dager er nettopp dette. Jeremia representerer profetiånden, og Moses representerer Bibelen.

Daniel representerer dem i de siste dager som forstår ut fra de to vitnene at de har vært spreddt, og som ut fra Bibelen og Profetiens Ånd forstår at de er blitt vekket, slik Daniel ble det, til den kjensgjerning at han (de) hadde vært i fangenskap, og at fangenskapet var framstilt i Guds profetiske Ord.

Erfaringen til Guds folk i de siste dager er erfaringen til de ti jomfruene.

«Lignelsen om de ti jomfruer i Matteus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring.» The Great Controversy, 393.

Drøyeperioden i lignelsen om de ti jomfruer representerer den samme oppvåkningen hos Daniel i kapittel ni. På grunnlag av de to helliggjorte vitnene innså Daniel at hele hans liv var en oppfyllelse av en bestemt profeti i Guds Ord. Den profetien ledet Daniel til det botemiddel som var nødvendig dersom Daniel skulle være beredt på det som kom til å skje med ham i det aller neste kapitlet. Slik var det også at da millerittene oppfylte lignelsen om de ti jomfruer, måtte også de vekkes til erkjennelsen av at den første skuffelsen og forsinkelsen hadde ført dem til å sovne inn. Alle profetene representerer de siste dager.

Oppvåkningen av Daniel og millerittene er to vitner om en oppvåkning av de hundre og førtifire tusen i de siste dager.

«Jesus og hele den himmelske hærske så med medynk og kjærlighet på dem som med forventningsfull glede hadde lengtet etter å se Ham som deres sjeler elsket. Engler svede omkring dem for å styrke dem i deres prøvelsestid. De som hadde forsømt å ta imot det himmelske budskap, ble overlatt til mørket, og Guds vrede ble opptent mot dem, fordi de ikke ville ta imot det lys som Han hadde sendt dem fra himmelen. Disse trofaste, skuffede sjeler, som ikke kunne forstå hvorfor deres Herre ikke kom, ble ikke etterlatt i mørke. På ny ble de ledet til sine bibler for å granske de profetiske tidsperioder. Herrens hånd ble trukket bort fra tallene, og feilen ble forklart. De så at de profetiske tidsperioder nådde frem til 1844, og at det samme bevis de hadde fremlagt for å vise at de profetiske tidsperioder endte i 1843, beviste at de ville utløpe i 1844. Lys fra Guds Ord skinte over deres stilling, og de oppdaget en ventetid — «Om synet dryger, så vent på det.» I sin kjærlighet til Kristi snarlige komme hadde de oversett synets ventetid, som skulle åpenbare dem som virkelig ventet. Igjen hadde de et tidspunkt. Likevel så jeg at mange av dem ikke kunne heve seg over sin dype skuffelse og eie den grad av nidkjærhet og kraft som hadde kjennetegnet deres tro i 1843.» Early Writings, 236.

Som en oppfyllelse av lignelsen hadde millerittene «oversett synets utsettelse», men de ble «igjen» «ledet til sine bibler for å granske de profetiske tidsperiodene. Herrens hånd ble fjernet fra tallene, og feilen ble forklart.» Daniel ble ledet til Bibelen, og «Herrens hånd» ble fjernet fra «de profetiske tidsperiodene», og da Daniel som en gjerningens mann, ikke bare en hører, ved virksom tro beviste at han forstod Jeremias og Moses' budskap ved å oppfylle de anvisninger som er gitt i tredje Mosebok tjueseks, så vel som botemidlet og løsningen på den spredte tilstanden blant Guds folk, da ble «forklaringen» gitt til Daniel.

Når de hundre og førtifire tusen fullfører lignelsens ventetid i dens endelige og mest fullkomne oppfyllelse i de siste dager, vil de gjøre det i en tidsperiode da «dannelsen av dyrets bilde» er deres

store prøve.

Vi vil fortsette disse tankene i den neste artikkelen.

«‘Når grøden er moden, setter han straks sigden inn, for høsten er kommet.’ Kristus venter med lengselsfullt begjær på åpenbarelsen av seg selv i sin menighet. Når Kristi karakter er fullkomment gjengitt i hans folk, da vil han komme for å gjøre krav på dem som sine egne.» Ord som lever 69.

«Det er mørket av misforståelse om Gud som innhyller verden. Menneskene mister kunnskapen om hans karakter. Den er blitt misforstått og feiltolket. På denne tid skal et budskap fra Gud forkynnes, et budskap som i sin innflytelse opplyser og i sin kraft frelser. Hans karakter skal gjøres kjent. Inn i verdens mørke skal lyset av hans herlighet skinne, lyset av hans godhet, barmhjertighet og sannhet.»

«Dette er det verk som profeten Jesaja skisserer med ordene: ‘Du Sion, som forkynner godt budskap, stig opp på et høyt fjell! Du Jerusalem, som forkynner godt budskap, løft din røst med kraft; løft den opp, frykt ikke! Si til Judas byer: Se deres Gud! Se, Herren Gud kommer med sterk hånd, og Hans arm skal herske for Ham; se, Hans lønn er med Ham, og Hans gjerning går foran Ham.’ Jesaja 40:9, 10.»

«De som venter på Brudgommens komme, skal si til folket: ‘Se deres Gud.’ De siste stråler av barmhjertighetens lys, det siste barmhjertighetsbudskap som skal gis til verden, er en åpenbaring av Hans kjærlighets karakter. Guds barn skal åpenbare Hans herlighet. I sitt eget liv og sin egen karakter skal de vise hva Guds nåde har gjort for dem.» Christ’s Object Lessons, 415.